

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτάτων.

Του Ματου δεκάτη κι' εβδόμη,
τί φρουρούς πού τους βλέπουν οι δρόμοι.

Έτος χίλια όκτακόσια κι' έννεήκοντα έπτά,
παπατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

Πεντακόσια κι' έννεήντα μεθυσμένους λογαριάζω
και γιά τούτους πολεμάρχους δάφναις και μυρτιαίς σωρίζω.

**Κι' ό Ρωμηός με δάφναις ραίνει
τήν παλληκαριά τήν ξένη.**

Στεφανώσετε με δάφνης δακρυπότιστα κλωνάρια
και τά ξένα παλληκάρια,
πού' πολέμησαν με πάθο σάββανό των να γενή
της ιδέας της γαλαζίας τó γαλαζιο τó πανί.

Κλάψετε με λίγο πόνο και γιά τούτα τά καθμένα,
πόσα στήθη 'στή θανά των δέν θά 'βόγγησαν βαρειά...
μές 'στης γης αύτης τó χώμα δέν έπάτησαν σάν ξένα
και τάδέλωσε μαζί μας τών λαών ή 'λευθεριά.

Της πατρίδος των τó χώμα θά τó 'βρουνη κι' έδω πέρα,
τόπου 'γίνηκε μονάχα κι' όχι μάννας άλλαγή,
κι' ό μεγάλος Αθηναίος έτσι 'φώναξε μιά 'μέρα :
ετών άνδρών τών υπέρωων είναι τάφος κάθε γη».

**Φαούλας και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος δέκτος.**

Όποιον κράτος ευνοειν 'στης Δέξης τó Παλλάδιον !...
με καθώς εδειραν τόν ρήτορα Γεννάδιον,
μα με τήν μαγκούρα σου τούτσούν τó κατ' 'νιον,
με μου τó κερού μου, σπάσε μου τó κρανιον,
ολογής ήμισθανή 'στη γή να με τινάξης,
παραχγή γιά τó Θεό μήπως και πάθ' ή ταξής.
γίνης άνθρωπος σωστός και 'λίγο νοικοκύρης,
σπέρων τόν ειρηνικόν έδω κι' έκεί να σπείρης,
και μέσ' 'στης άνακαωχιάς
να μη γυρεύης ταραχιάς,

θυμός τά φυλλοκάρδια σου να μη καντζ κανείς,
στοχείον συντηρητικόν και σώφρον να φανής,
μικρέμπορος, χρηματιστής, κολλυδιστής, σαράνης,
να μη σέ μίλη τέσσερα κι' άράδα να μη γράφης,
να καθεσαι 'ψηλά 'ψηλά 'στης Θείμους τόν Θρόνο
σάν Αϊακός, σάν Μίνως,
και γιά τόν πόλεμο να λές πός ρταίει τούτο μόνο
τό πρόστυχο τó σμήνος,
πός ό Στρατός δέν έχουε μήτε δηό στάλας αίμα
κι' έράνηκε κοροϊδο,
και μόνο τών Έπιτελών και της Αύλης ή κρίμα
μας τ'έχει κάνει ρόδο,
κι' ότ'αν κενένας, Περικλή, κενάγχις τού δικόλου
δέν φαίνεται 'στα λόγια σου να συμφωνή καθόλου,

ἀμείψω τὸν ἀδελφότο ἀπὸ ἔυλο νὰ τ' ἀλλάξῃς,
μὰ πρόσθε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ σαλιή' ἢ ταξίς.

Μ' ἕνα κοντὸ τσοκούρι
καὶ εὐ τοὺς νόμους προύρει,
σβάρνα τοὺς ὄρμους πέριε,
κι' ὅσοιον κι' ἂν εὐρὸς ὄρεινε,
ρίχνε ἔυλιαῖς βροχὴ
τὸ κράτος νὰ φυλαξῇ,
καὶ λέγε ἐπροςοχὴ
νὰ μὴ σαλιή' ἢ ταξίς.

Π.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλή... παρτίτσε τὰστειά
κι' ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ κόψῃς ἀριστεία.
Δὲν πρέπει τὸν ἡρωισμόν ἀβραθευτὸν ν' ἀφίνας,
καὶ πρὶν τελειώσουν πόλεμοι καὶ φέξῃ φῶς εἰρήνης,
ἑτοίμασι, βρε Φασουλή, παράσημα κι' ἀστέρας
κι' ἀντάμειψε τοὺς Ἀριστεῖς μὲ τὸ προσθὸν γέρας.

Καταθάνουσι εἰ γίγαντες ὄλιε
μὲ πολέμου σπαθὶ κορτερό,
ποῦ θαυμαζῶ πολὺ κι' ἀπορῶ
πῶς ὡς τώρα δὲν ἔπῃραν τὴν Πόλι.

Μὰρς ἐμπρός... μὲ τὰ δῶδ της τὰ χεῖρα
στρώνει δάφνας τῆς Νίκης ἡ χώρα
ἄτῃς φυγῆς τὰ μεγάλα ξεφτίρα,
ποῦ μπροστὰ της περνοῦν νικηφόρα.

Χαῖρε χαῖρε, Γιγάντων ἑστία,
χαῖρε χαῖρε καὶ στρώνε κλαδιά...
δὲν μὰς φθάνουν τὰ τὸς ἀριστεία,
κόφτε κι' ἄλλα καινούρια, παιδιά.

Νὰ βραθεῖα καὶ δῶρα τιμῆς,
παίξω λύρα ζητηῖον στραβοῦ,
καὶ πρὸς ὄλους αὐτοὺς τοὺς ὄρμητις
λίγω τώρα ἐκορῶν ἄλλῃ βοῦ;»

Φ.— Περικλίτο, θυμήσου κι' ἐμένα,
ποῦ σὰν γίγας ἐμπρός σου πηδῶ,
κι' ὡς ἀνὴρ τοῦ πυρὸς θλόικα
τὸν Ἐτέρι πολεμοῦ ἀπ' ἰδῶ.

Περικλίτο, κι' ἐμὲ μὴ λησμόνει,
μία δάφνη μου φθάνει καὶ μόνη,
καὶ μικρὸν τοῦ πολέμου βραθεῖον
γιὰ νὰ τόχω καθ' ὄλον τὸν βίον.

Μὴ λησμόνει, Περικλίτο, πῶς δὲν ἔπασσα κι' ἔγω
γιὰ φευγάλα νὰ σφριγῶ,
μὴ λησμόνει πῶς καὶ τώρα κλήρης μίνους ἱερῶ
τὰ μπαούλα τοῦ σπητῆ μου τάχω ὀσειε πρὸ καιροῦ,
κι' ὅταν μάθω πῶς ὁ Τούρκος ἔστην Πρωτεύουσαν σιμόνει,
μ' ἕνα κοῦτρο σὰν λεμόνι
ἑτοίμαζομαι τὰ νῦτα σοβαρῶς νὰ τοῦ γυρίσω
καὶ νὰ τὸν περιφρονήσω,
ὄχι τάχα πῶς φοβεῖμαι, μὰ καθόλου δὲν μ' ἀρείσι
τοῦ Σαῖφρουλλάχ τὸ στέμα καὶ τὸ κόκκιον τὸ φέσι.
Πρὶν νὰ φύγω, Περικλίτο, γίνου δίκαιος κρητή
καὶ στεφανώσι με τώρα...

ἴπις κι' ἔγω πῶς εἶμαι πρῶτος σὰν τοὺς ἄλλους νικητῆς,
ποῦ δὲν μ' ἔσκιζε σπαλιόρα.

Μὴ λησμόνει, Περικλίτο, τὴν ἀδικακοπή κουβέντα,
στίφη καὶ τὸν γαῖδαρό μου, φλογερὸν ἀπ' ἀλλὰ γέντα,
μὴν ξεχνῆς πῶς τὴν Εὐρώπην τὴν ἰχάρτασα βρεῖα,
ποῦ τῆς ἤγηε τρία κι' ἕνα...
τάχα τί θὰ καταλάβῃς σ'τῶν δαφνῶν τὴν μοιρασιά
νὰ μὴ ὄωσῃς κι' εἰς ἑμένα;
Μὲ παιδιὰς πολιεμάχων τὸ μεράκι μου θὰ βγάλω...
Ἕλληνας μόναγα νάναι κι' ἀπὸ δάφνας τίποτ' ἄλλο,
κι' ὄσαις ὄσαις κι' ἂν σκορπίσῃς γιὰ φευγάλας κλασικαῖς
πάντα πάντα γιὰ στυράβο θὰ σοῦ μείνουν μερικαῖς.

Μὴν ξεχνῆς πῶς ἔκτυπα κι' ἡ δίκη μου παληογλώσσα,
μὴν ξεχνῆς, Περικλίτο, καὶ τὰ σχέλια τὰ τόσα;
ποῦ κατίστρουνα μόνος καὶ μὲ σένα, κουβενί,
ἄτῃ μακράρινα τραπίζια κάθε πρῶτου καφρονί,
μὴν ξεχνῆς τί τραβοῦσι καὶ τὸ στείρον μου κρانيόν
μὲ τοὺς Γούρκους καὶ τοὺς Μόλτες διαφόρων καφρονίων,
μὴν ξεχνῆς πῶς τὸ γέρας τῆς φευγάλας κυνηῶ,
καὶ γιὰ τὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φερσάλων καὶ Ἀκρίστους
ἐνθερμον εὐγνωμοσύνην ἰεδοῖλωσα κι' ἔγω.
Μὴ λυπῶσαι τὰριστεία, Περικλίτο, φοουκάρ,
καὶ στεφανώνας κεφάλη διζῆς κι' ἀριστερά,
κι' ὄλους λέγι κατ' αὐτάς
τροπαιοῦγους νικητάς,
νὰ μὴ μῆνις μὲς ἄτῃ γένος
ἕνας παρακονομένο.

Νὰ καὶ εὐ κι' αὐτὸς ὁ Γίγας
ἀριστεῖον ἀρετῆς,
ὁ καθένας εἶναι Ρήγας
καὶ τοῦ γένους λυτρωτῆς.

Ἄπ' ἐμπρός μου κι' ἀπ' ὀπίσω
στρώω δάφνας νὰ πατήσω.
Μὴ κι' ἐμένα μὲ στερήσῃς τῶν δικαίων ἀμοιβῶν,
κι' ὅταν τὸν Ἐτέρι ξεκοίξῃς πρὸς τὴν πόλιν τῶν Θεσβῶν,
τὰ μπαούλα σου ἄτῃν ὄμο,
κι' ἔχε γεῖα, καὶ πᾶρι δρόμο,
καὶ μὰ σκίψῃς ἄς ἐσοπῆς μὲς ἄτῃς σκίψῃς τὰς παντοῖας
πῶς καὶ φεύγοντας νὰ ρίξῃς μερικὰς ὁμοφροντίας.

Χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦφουγαν... τί τύχη τοὺς προμένει!...
κι' ἐκείνοι ποῦ σκοτώθηκαν θὰ μείνουν σκοτωμένοι!...
Θαρροῦσαν πόλεμος σωτὸς πῶς γίνετα ἄτῃ ἀλήθεια,
κι' ἐπήγαγε μπροστὰ μπροστὰ κι' ἐπρόβαλαν τὰ στῆθη,
μὰ τώρα μὲς ἄτῃν ἰρημῆ
θὰ λῶδοντες ἐκπλωμένοι,
καὶ θὰ τοὺς τρῶν τὰ κορμῆ
κορῆκα ἱμακομένοι.

Κρίμα τους ποῦ σκοτώθηκαν... γιὰ τούτους μῆτε πᾶσι
καὶ πῶς δυνατή,
ἀφοῦ τὴν γειναῖότητα δὲν εἶχαν ὄπως ἄλλοι
νὰ φύγουν φτερωτοί,
κι' ἂν ξεφαρνα ζωντάνευαν, καυμένη Περικλίτο,
οἱ βρεβιαῖ πῶς γιὰ ποιητὸν ἔπρεπε μουσικό.

Χαρὰ καὶ δόξα, Περικλή, ἄτῃ κάθε παλληκαρῆ
ποῦ φύλαξε σὰν φρόνιμο τὸ δόλο τοῦ τουμάρ.

και μόνον ἢ πατοῦνα του νυχθημερόν ἔσφριγα...
 φτοῦ μου ! εἰ τίποτεν πόλιμον κ' ἰγὼ ποῦ δὲν ἔπιχα
 γιὰ νὰ παρῶσιν νικητὴς και νέχῃ κ' ἀξιώσεις
 τὸν πρῶτον πρῶτον στήσανον τῆς Νίχης νὰ μοῦ δώσης.
 Χαρὰ σ' ἐκίνον, Περικλῆ, ποῦ δὲν τὸν ἔπρε σφαῖρα
 κ' ἀκίρακος θὰ ξαναλῆθ κ' ντουρος ἰδῶ πέρα,
 συγχῶν ὑποχωρήσειον τοὺς ἔθλους νὰ μὰς λίγη,
 και διηγῶντας τρεῖς συγὰ τὰ πόδια μὰς νὰ φλίγη.
 Και τῶρα τῆς ἀνακαχῆς ὁ χρόνος θὰ παρῶσῃ
 χωρὶς κανεὶς νὰ δράσῃ,
 πλὴν ἀπιστοῦν πρὸς τὰς σπονδὰς οἱ Τούρκ' οἱ παλινανθρώπων
 και λείε τὸ Ρωμῆικόν «στὴν μάννα τὴν Εὐρώπῃ :
 «Κύτταξε, μάννα, σίμωσαν οἱ Τούρκοι πρὸ κοντὰ,»
 κ' ἰκείνη «στὸ μουρίλι της ἀκούω ν' ἀπαντῆ,
 «ὕχασε, βρὲ παληόπαιδο, και θὰ τοὺς κάνω ν τ ἀ.
 «Στὸ Σκαριδάκι, μάννα μου, κανόνια πάλι στήνον
 κ' ἴσυχος δὲν μ' ἀρίνου,
 κ' ἡ μάννα λείε ἀσώπασε και μὴν ἀνησυχῆς
 περὶ τοῦ κύρουσ τῶν σπονδῶν και τῆς ἀνακαχῆς.»
 Μάννα, καινούρια μελετοῦν νὰ κάνουσι ἀτιμία,
 μάννα, φανῆκαν Γκέγκηδες ἰκεί πρὸς τὴν Λαμία,
 κ' ἡ μάννα λείε «στὸ παιδί, ποῦ τρεῖε σὺν χαμένα :
 «μωρὸ μου, μὴ μοῦ σημάξαισι, κ' ἰγὼμ' ἰδῶ γιὰ σένα.»

Γιὰ τοὺς Τούρκους δὲν μὰς μέλει,
 κ' ἴσταν ἡ μαντίσα θάλη
 τὸ παιδί της νὰ συνδράμη,
 ὄρε, Γκέγκη και Νιζάμη.

Τὶ ἴμορουνε νὰ μὰς κάμουσι ;
 μὴν τοὺς σκιάζεται κανεὶς,
 τοὺς μικρούς θὰ τοὺς συνδράμουσι
 οἱ μεγάλοι συγγενεῖς.

Π. — Ἐλλάς πατρίς μου, σ' ἔπικσε και πάλι τὸ μουρί σου,
 τρίξε, Σκουλοῦδη, γρήγορα και διαμαρτυρήσου,
 πῆς τους νὰ δέσουσι τὸν «Ἐτέμ με ὄθῃ Σουλταμανδουαῖς,
 κ' ὄλους τοὺς ζένους Πρεσβευτὰς φοβέρισε με φούριε
 νὰ πᾶφουσι τὰ ρεντίκιλα και τῆς παρασπονδίασι,
 ἀλλίως ὑποχώρησι θὰ κάνουσι καινούρια.

Τὶ καλὸ μὰς ζήμερονε ! ...
 ὁ δὲ Ράλλης βεβαδιῶνι
 πῶς μὰς τίτοχα θὰ μὰς γίνῃ
 κ' ἀπροσδόκητος εἰρήνη,
 ποῦ γιὰ πόλιμο και πάλι θὰ λυσάξωμε, φαρούτη,
 μὴ σκοπὸ νὰ ξαναγίνῃ κ' ἄλλ' εἰρήνη σὺν και τούτη.

Τῶρα δὲ, βρὲ Φασουλῆ,
 θὰ σὲ δαίρω νὰ λουράξῃς,
 θὰ προσίχω δὲ πολὺ
 νὰ μὴ πᾶθ' ἡ τόση ταξίε.

Πολιτοφύλακες τρανοὶ και μὴ περιέργος σκηνεῖ.

Κὶ ὁ Φασουλῆς φοβούμενος μήπως ρεμοῦλα γένῃ
 Πολιτοφύλαξ βγαίνει,
 κ' ἰκεί ποῦ μόνος περπατεῖ και κατοπευσεῖς κάνει
 βλέπει τὸν κύριον Σκουζὲ μετὰ τοῦ Ντελεγγιάννη,
 κ' αὐτὸ τὸ νέον θέαμα σφοδρῶς τὸν συγχινεῖ
 και τέτοια προσφωνεῖ.

Φ. — Ἀχαμῶδες και πειναλιός και ἔρηρότερος σκελῆθρου
 χαιρετῶ και πλησιάζω τοὺς φρουρούς τοῦ Πτολιεθρου.
 Ποῦ θὰ πίστευσε και τοῦτα, τῆς Ἀθῆνας πρώτη χώρα ;
 μὴ φοβῶσαι και μὴν τρέμῃς νυκτοκλέπτας κ' ἔλετηθας...
 κ' ἴνας ἄλλοτε Μινιστρος με τούρεθ' ἔβγῃκε τῶρα,
 σὺν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους ἀπὸ Δημαρχος κλητήρας.

Βλέπω και τὸν Θεωδωρῆ
 τὰς Ἀθῆνας νὰ φρουρῆ,
 και σιμῶν και φωνάζω : «Θεωδωρῆ σὲ καλὸ σου,
 μὰς ἐμάρανε, παπποῦ μου, με τὸν τριαντάφυλλο σου,
 κ' ἴλα ὄσσε το κ' ἴμένα νὰ τὸ βάλω μὴ στιμῆ
 γιὰ νὰ λείφουσι τόσο πόνοι, βογγητὰ και στεναγμοί.

«Ἄς φρουρῶμεν τὰς Ἀθῆνας
 ἕως οὗ νάλθη καιρός
 νὰ ζητήσωμε εὐθῶνας
 κατὰ νόμον αὐτηρώς.

Ὁ Φακπούς ὁ Κορδοβάτος
 τριγυρίζε λουλουδιῶτος,
 τριαντάφυλλο φορεῖ
 και μ' ἰκείνο μὰς φρουρεῖ,
 γίνεται Πολιτοφύλαξ, κέρνει δρόμους παγανά,
 και «στὸ διάδα του μυρτεῖε μὴ κ' ἄλλη γειτονιά.

Βγάτο, γέρο... δὲν τὸ βγάξω, τακτικά θὰ τὸ φορῶ
 και μ' ἰκείνο τῆς εἰρήνης τοῦ καρπούς θὰ καρτερῶ.
 Βγάτο, γέρο... δὲν τὸ βγάξω, μάννα μου και πῶς μυρτεῖε !
 κ' ἂν ὁ Τούρκος ὁ μπαμπέσης τὴν Λαμία φοβερίζῃ,
 μὴ γιὰ κάθε νεὸ κάξο, ποῦ «τὸν τόπο θὰ γενῆ,
 φταῖνε κάποιε πεδωμένοι, φταῖνε κάποιε ζωντανοί.

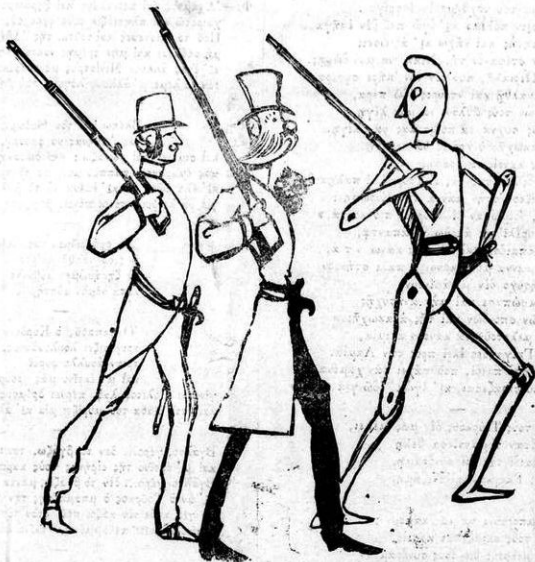
Πολυφίλητε λαέ μου, ποῦ «στοὺς δρόμους πρόσφρξ βεβίεσι,
 τρέχα «στὰ Νεκροταφεῖα τοὺς ἐνόχους νὰ γυρεθῃς,
 ἄλλ' ἰγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
 τὰς εὐθῶνας ἀποριπτεῖω,
 κ' ἴσπερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν πάλην
 περιμένω φῆρον καλὴν
 διαρκούς ἐμπιστοσύνης
 πρὸς χαράν τῆς Ρωμηροσύνης.

Γέρο Νάρκισσε, τί θέλεισι ;... τί ποθεῖς, κύρ Θεωδωρῆ ;
 φῆρον τῆς ἐμπιστοσύνης, ποῦ μοῦ «κόλλησε μεράκι.
 Νὰ «στὴν δώσωμε, φυχῃ μου, φοβηρία Κουβερνάντη
 τῆς Βουλῆς και τῆς Κορώνας, νὰ τὴν ἔχῃς μὴ γιὰ πάντα.

Θελεῖς νάλθη, Θεωδωρῆ, και τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ ;
 ὅμως τῶρα θὰ σοῦ λείφουσι οἱ πιστοὶ σου Θεσσαλοί.
 Γιὰ καιρὸ δὲν δάχουσι στρουγγα, δὲν θὰ βλέπουσι τὸ ρουσεῖτι,
 δὲν θὰ κάνουσι ἐκλογαῖς,
 τοὺς ἔπρε τοὺς καυμένους «στὸ δικό του τὸ Ντοβλέτι
 ὁ Σουλτάνος ὁ Γεγάς.

Θεωδωρῆ, πρῶτο εἶδρε και κορμάκι λιγερῶ,
 Θεσσαλοὺς δὲν δάχ' ἡ στρουγγα γιὰ νὰ λέν τὸ και καί τῶχι,
 και δικαίως σ' εἶπαν Ρῆγα μὴ φορὰ κ' ἴναν καιρὸ
 σὺν ἐπῆγες νὰ τοὺς κιάσης με τῆς λίμας τὴν ἀπόχη.

Τὸν παπποῦ τὸν Μικονακάρτη, τὸν παπποῦ τὸν λιμαδόρο,
 τὸν κυττάξω βαρδιατόρο.
 Θεωδωρῆ, πρώτη τῆζιξε, ἴσσε λῶχη «στὸ πλευρὸ σου
 κ' ἴλο κύτταξε καλὰ
 μὴ σοῦ κλέφουσι τὰ βᾶξα και τὸν Μεγαλόσταυρο σου
 και τὰ κάνουσι φιλά.

Ἔδρα σὺ νὰ βασιλεύῃ τάξις, νόμος, παθαρχία,
καὶ νὰ φύγουν προτροκάδην τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα.
Σύρε καὶ τῆς Κηφισοῦ σου τὴν ἀφάλειαν νὰ ἔῃς.
σοφάρης ἀεροφύλαξ κί' ἐκεῖ πέρα νὰ γυρῆς,
μὴ τὸν Βίρειον σοῦ κλέψῃ λωποδότης ἀναίδης
κί' ἔτσι πάσης 'στὸ γουδί σου νὰ τὸν συγνοκοπαῖς.

Τὶ γέρος ἱκόντης,
τί σὶ κ' στρατιώτης,
νὰ μὴ βασκαθῆ,
νὰ βάλῃ σκαθί.

Διαδαίνει διαδαίνει
γεμάτος πυρᾶ,
καὶ λένε κί' οἱ ξένοι :
«φυγὴ μου φρουρᾶ.»

Τὸν πακκοῦ τὸν Μικροκαρτη, τὸν πακκοῦ τὸν λιμαδόρο,
τὸν κυτᾶζω βαρδιατόρο.

Τοὺς θεαμοῦς φρουρεῖ κί' ἐκείνος, κλείνει καθεμᾶ ταβέρνα,
διαλαῖει κανταβόρους, σπαῖζει κόρθαις μαντολίνου,
κί' ἔλοι λένε : «κρίμα κρίμα, Θεωάρης ἐν ἀκυβέρνηα,
ὅτ τὴν ἔπεραμε βεβᾶσις τὴν γραμμὴν τοῦ Βερολίνου.»

Ποῖς μᾶς ἔφερε 'στὸ κράτος εὐτυχία ζηλευτὴ
καὶ μεγάλῃ σὰν κί' αὐτῆ ;

Ποῖς τὸ πρόσωπε καὶ τοῦτο πῶς κί' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
κί' οἱ φηρίζοντες τοὺς νόμους,
ὅτ γυρίζουν νόκια 'μῆρα νὰ φρουροῦ τὰ καθεστῶτα
μῆς 'στὴς ρούγαις καὶ 'στουὺς δρόμοις ;

Ποῦ τὸ πρόσωπε καὶ τοῦτο τὸν κλειτῶν Ρωμηῶν ὁ τόπος
πῶς θὰ ἔῃ τοὺς Προεστοῦς του καὶ φρουροὺς αὐτοπροσωπῶς ;

Σὲ θανταλιδένια μῆση
τὸ σκαθί κί' ἐγὼ φορᾶ,
κί' ἔπως ὅθλα καὶ μ' ἄρσει
τὴν Πρωτεύουσαν φρουρᾶ.

Γύριζε Πολιτοφύλαξ, κὺρ Ἀλέκο διπλωμάτη,
καὶ γὰριδα κάθε μάτι
γὰ τὴν κάσσα τὴν γεμάτη.

Ἄχ ! αὐταῖς ἡ κάσσαις, ποῦ εφερᾶ μᾶς δίνουν κί'
καὶ μᾶς κάνουν καὶ Μινίστρους. [οἰστρου]

Μᾶρς ἐμπρός, συμπατριῶται, μὴ κανένας σὰς ἀργῆ,
κί' ἔλοι τρέφετε γοργοί.

'Ἐστὸ τουρέκι κί' ὁ παγκιέρης, 'στὸ τουρέκι κί' ὁ ζητιάνος,
κί' ἂν 'περνοῦσε γιὰ σακάτης καὶ σπακιμένος ὁ Σουλτάνος
κί' ἔτρεχαν γλατροὶ σκουδαῖοι γιὰ νὰ κόψουν τὰ π α υ τ ᾶ τ ο υ,
μ' ἕνα πόλεμον ἔμει
οἱ διάτμοι δρομεῖς

'καρδαμώσαμε ντακᾶ τὴν Ἀκεραιότητά του.

Μᾶρς ἐμπρός, συμπατριῶται, μὲ σεμνότητα κί' αἰδῶ,
νὰ τρομάζουν λωποδῶται, νὰ τρομάζουν κανταβόροι...
Ποῖς ἐστὸ ποῦ μὲ κυτᾶζεις... πῆς μου τί ζητεῖς ἔδω...
ἄλτι κί' ἂν εἶσαι κλέφτης διάδα, κί' ἂν Ἐτέμ-Πασσᾶς προχόρσι.

(Ἐἶπεν αὐτὰ τὰ χωρᾶτα καὶ τὰλλα τὰ δικά του
ὁπῶταν Ἰσχυρὸς ἔβηκεν πρὸς τὴν λωποδύτην,
καὶ τότε κάτω ριγνόντας τὰ πυρομαχικά του
ὕποχωρεῖ κανονικῶς καὶ μὴ καὶ δὲδ 'στὸ σῆτι.)